

Arrest

nr. 192 852 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat N. AHMADZADAH en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te P. K. op [...]1998.

Op 25 april 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op 12 september 2015 in Hongarije en op 27 oktober 2015 en 14 juli 2016 in Duitsland geregistreerd werden, telkens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Op 8 mei 2017 werd verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke

lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 1 juni 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan Duitsland die op 2 juni 2017 op grond van artikel 18(1) d van de Dublin III Verordening instemden met dit verzoek.

Op 19 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten<1>:

naam : R.

voornaam : O.

geboortedatum : [...]1998

geboorteplaats : P. K.

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 25.04.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat de vingerafdraken van de betrokkene op 12.09.2015 in Hongarije en op 27.10.2015 en op 14.07.2016 in Duitsland geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 08.05.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan in mei of juni 2015 verliet om via Pakistan, Iran en Turkije het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. De betrokkene gaf aan dat hij 1 maand in Griekenland verbleef alvorens via Macedonië en Servië naar Hongarije door te reizen. In Hongarije werden de vingerafdraken van de betrokkene op 12.09.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdraken er effectief geregistreerd werden, maar ontkende er een asielaanvraag te hebben ingediend. Hij gaf aan dat hij 1 maand in een gesloten centrum op een voor hem onbekende plaats verbleef alvorens via Oostenrijk naar Duitsland door te reizen. In Duitsland werden de vingerafdraken van de betrokkene op 27.10.2015 en op 14.07.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat er effectief een asielaanvraag indiende, maar dat hij een negatieve beslissing ontving in de 2e of 3e maand van 2017. Hij verklaarde dat hij anderhalf jaar in een opvangcentrum verbleef alvorens met de trein naar België door te reizen om er op 18.04.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 25.04.2017 een asielaanvraag in.

Op 01.06.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten die op 02.06.2017 met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat hij hoorde dat België beter is dan andere landen om asiel aan te vragen. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat ze hem dan zeker zullen repatriëren naar Afghanistan en hij daar door problemen niet kan verblijven.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens

in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat ze hem naar eigen zeggen zeker naar Afghanistan zullen repatriëren en hij daar door problemen niet kan verblijven.

Vooreerst merken we op dat de betrokkene uitgaat van een hypothetische situatie waarin hij opnieuw een negatieve beslissing krijgt. We merken evenwel op dat de Duitse instanties op 02.06.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvaarden indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

We merken daarnaast op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke

of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgende de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandelingen van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) (hierna verkort het EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III Verordening, van het non-refoulement beginsel, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Hij licht zijn eerste onderdeel toe als volgt:

"Artikel 18 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

De bestreden beslissing is voor verzoeker onaanvaardbaar. Te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.¹ De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Eerst wordt er verwezen naar de stereotype paragraaf van elke bijlage 26quater, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker niet de mogelijkheid wordt geboden om de asielaanvragen in België te laten behandelen. De verwerende partij wist of had moeten weten dat verzoeker helemaal uitgeprocedeerd is Duitsland en dat zijn asielaanvraag aldaar geen schijn van kans maakt.

De bestreden beslissing is evenmin afdoende gemotiveerd inzake de terugkeer van verzoeker naar Duitsland en de gevolgen die hij aldaar zal ondervinden, wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en de schending van het non-refoulement beginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de vaststaande feiten, elementen van dossier en argumenten van verzoeker geheel naast zich neerlegt.

In de bestreden beslissingen wordt in vrij sibillijnse bewoordingen gesteld dat Duitsland instemde met het verzoek voor de terugname op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 en dat er moet van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt:

"Vooreerst merken we op dat de betrokkene uitgaat van een hypothetische situatie waarin hij opnieuw een negatieve beslissing krijgt. We merken even op dat de Duitse instanties op 02.06.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen vatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

"(bestreden beslissing, pag. 2-3)

Het is eveneens zeer duidelijk dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig is geweest. De verwerende partij diende concrete informatie inwinnen inzake de stand van zaken in Duitsland. Door dit niet te doen, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens is er sprake van een niet afdoende motivering, daar de situatie van verzoeker geenszins wordt weerlegd.

De situatie van verzoeker, met name de elementen in het asioldossier en de argumenten die hij heeft aangevoerd worden niet afdoende gemotiveerd. Op vrij beperkende wijze tracht verwerende partij vruchteloos het argument van verzoeker te weerleggen: "Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat ze hem naar eigen zeggen zeker naar Afghanistan zullen repatriëren en hij daar doorproblemen niet kan verblijven ("Bestreden beslissing)

Daargelaten dat de motivering volstrekt, vaag, niet concreet en gebrekkig is, dient te worden gesteld dat de verwerende partij geheel naast de kwestie redeneert. Zij verliest geheel uit het oog dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Minstens diende de verwerende partij toepassing maken van de soevereiteitsclausule van de Dublin-III Verordening. Het wordt niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker niet daartoe in aanmerking komt.

Verzoeker is van mening dat de Duitse autoriteiten onvoldoende rekening houden met de UNHCRrichtlijnen² waaraan in België -terecht- zeer veel waarde aan wordt gehecht en waarmee dus rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag. Een opeenvolgende asielaanvraag in Duitsland zal verzoeker geenszins helpen, daar hij reeds een negatieve beslissing heeft ontvangen.

Een grondig onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker is des te noodzakelijker dat, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest *Sharifi t. Griekenland en Italië* van 21.10.2014 oordeelde, o.a. de oorlogstoestand in Afghanistan als gevolg heeft dat verzoeker ten minste een verdedigbare grief heeft ten aanzien van een rechtstreekse of onrechtstreekse verwijdering naar Afghanistan:

173. *Eu égard aux principes posés dans l'affaire Catan et autres c. République de Moldova et Russie [GC], nos 43370/04, 8252/05 et 18454/06, §§ III-II2, CEDH2012, la Cour ne voit aucune raison de s'écarter des constats delà Grande Chambre (M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 296) à propos de la situation d'insécurité généralisée qui caractérisait l'Afghanistan lorsque les requérants ont été exposés au risque d'un refoulement vers ce pays. Or, s'il peut être discuté de la question de savoir si en raison de cette situation générale ce refoulement aurait entraîné en soi une violation de l'article 3 (comparer N. c. Suède, no 23505/09, § 52, 20juillet 2010 avec Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, §§ 241-250, 28 juin 2011, et K.A.B. c. Suède, précité, §§ 86-97), il est en tous cas plus aisé de considérer que cette situation suffit à rendre les griefs des requérants sur le terrain de l'article 3 au moins « défendables ». Au demeurant, ainsi qu'il ressort du paragraphe 296 de l'arrêt RvV X – Pagina 7 M.S.S., précité, la politique du Gouvernement grec à l'époque des faits «consistait à ne pas renvoyer de force des demandeurs d'asile vers [l'Afghanistan], précisément en raison de la situation à risque qui y régnait. »*

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in M.S.S. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen VK (C- 411/10 en C- 493/10) van 21 december 2011 Dublin20II gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken.

Het argument van de verwerende partij dat er moet opgemerkt worden dat Duitsland heeft ingestemd met het verzoek voor terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (I) d van Verordening 604/2013 is dan ook niet afdoende en overtuigt geenszins. Verwerende partij heeft geenszins oog voor persoonlijke situatie van verzoeker.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/II)3, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, ook dat de procédure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker. De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij 'een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren.⁴ Indien nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald naar nummer 56.203 en naar het arrest van 3 februari 2012 met nummer 88.453, dat toepasbaar is op huidige geval. In arrest nummer 56.203 oordeelde uw Raad:

"4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (cfr EHRM 21 januari 2011, M.S.S. /België en Griekenland, §366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (...) De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van

een door artikel 3 EVRM verboden handeling (...) . Het Hof van Justitie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. v. Secretary of State Department en C-493/10, M.E. e-a., v. Refugee Applications Commissioner Minister of Justice, Equality and Law Reform in de navolgende overwegingen onder meer als volgt "94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen, 106 artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder inbegrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)"

Deze motivatie werd *mutatis mutandis* hernomen in een recent arrest van Uw Raad (72.824 van 6 januari 2012). In dit geval bevatte het administratief dossier geen enkel element over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta zou beleefd hebben, maar besloot de Raad dat hij door de bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO's niet 'onkundig' kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees Systeem."

Hij licht zijn tweede onderdeel toe als volgt:

"Verwerende partij miskent het soevereiniteitsprincipe door te weigeren de asielaanvraag van verzoeker op te nemen. Nochtans is er geen enkele gegronde reden om de ernstige toestand van verzoeker te negeren. Verzoeker begrijpt niet waarom de toepasselijke discretionaire bepalingen van de Dublin Verordening III niet werden toegepast.

Verwerende partij heeft onterecht geen toepassing gemaakt van de soevereiniteitsclausule conform artikel 16 en 17 Dublin Verordening III. Ten overvloede, verwerende partij schendt hierdoor het refoulementverbod zoals vermeld in artikel 33 Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij houdt hier ten onrechte geen rekening mee.

Nochtans heeft een recent arrest van het Hof van Justitie geoordeeld dat:

"91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico 's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico 's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003.

De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten, ook op financieel vlak, ten grondslag liggen.

Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke

situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen. ” (N. S. (C 411/10) tegen Secretary of State for the Home Department En M. E. (C 493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform. [Imp://cnria.europa.eu/iurts/document/document.isfite?docid=117187&pageIndex=1&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=lst&part=1&cid=128284](http://cnria.europa.eu/iurts/document/document.isfite?docid=117187&pageIndex=1&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=lst&part=1&cid=128284))

Het Hof van Justitie heeft aldus geoordeeld dat de verplichting een positieve verplichting is voor de lidstaat om rekening te houden met alle elementen. Verwerende partij had moeten rekening houden met alle elementen in de zaak. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn asielaanvraag omwille van humanitaire redenen niet in behandeling is genomen.

Verzoeker kan zich dan ook niet verenigen met de bestreden beslissing. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor verzoekers individuele situatie. De verwerende partij was ertoe verplicht om de asielaanvraag van verzoeker in behandeling te nemen. Door dit niet te doen, schendt zij o.a. het motiveringsbeginsel alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar schouders rust. Het enig middel is gegrond.”

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel een schending aan van artikel 13 van het EVRM, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat die middelonderdelen onontvankelijk zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval

moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker is van oordeel dat artikel 18 van het Handvest wordt geschonden evenals de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 omdat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn en de gemachtigde de elementen van het dossier en argumenten van verzoeker geheel naast zich neergelegd zou hebben. In eerste instantie wijst hij erop dat de gemachtigde wist of had moeten weten dat zijn asielprocedure in Duitsland afgelopen is en zijn asielaanvraag daar geen schijn van kans maakte.

Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoekers verzoek tot internationale bescherming werd afgewezen in Duitsland en dat hij hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd. Er wordt immers verwezen naar het terugnameakkoord op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

2. [...] In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU.”

Verder motiveert de gemachtigde eveneens als volgt:

“Vooreerst merken we op dat de betrokkene uitgaat van een hypothetische situatie waarin hij opnieuw een negatieve beslissing krijgt. We merken evenwel op dat de Duitse instanties op 02.06.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

We merken daarnaast op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest (sic). Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

De Raad volgt verzoeker niet dat deze motieven “volstrekt vaag, niet concreet, gebrekkig en naast de kwestie” zouden zijn en volgt de gemachtigde waar hij stelt dat verzoeker van een hypothetische situatie uitgaat dat hij opnieuw een negatieve beslissing zal krijgen. Het feit dat verzoeker reeds een negatieve beslissing heeft ontvangen, impliceert niet dat bij een volgend verzoek Duitsland per definitie dit verzoek

zal verwerpen. Indien verzoeker nieuwe elementen wenst aan te brengen, zal dit mogelijk zijn in het kader van een herhaald verzoek tot internationale bescherming zoals blijkt uit het AIDA-rapport, dat is gevoegd aan het administratief dossier. Uit dit rapport blijkt eveneens dat meer dan de helft van de ingediende meervoudige verzoeken ontvankelijk wordt verklaard (in overweging wordt genomen) en uit de statistieken vooraan in het rapport blijkt dat een relatief hoog aantal Afghanen in eerste aanleg een vorm van bescherming krijgen (vluchtelingenstatus, subsidiaire beschermingsstatus en humanitaire beschermingsstatus samen beschouwd).

De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij meent dat de gemachtigde onzorgvuldig zou te werk gegaan zijn door geen informatie in te winnen in Duitsland. Uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk informatie heeft ingewonnen over de situatie in Duitsland. Vooreerst is uitgebreid gemotiveerd aangaande de vrees van verzoeker dat hij onmiddellijk naar Afghanistan zou worden gerepatriëerd, bijkomend steunen de motieven op de informatie die de gemachtigde heeft verkregen na het contact met de Duitse asielinstanties in het licht van het terugnameverzoek - op grond waarvan de gemachtigde te weten is gekomen dat het beschermingsverzoek van verzoeker werd verworpen - en tot slot heeft hij zich gesteund op de informatie van het AIDA-rapport over Duitsland up to date tot 31 december 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt.

Verzoeker maakt gewag van een schending van artikel 3 van het EVRM, van het non-refoulementbeginsel of van artikel 18 van het Handvest maar verschaft geen enkele informatie over de reden waarom zijn beschermingsverzoek in Duitsland werd afgewezen en of de Duitse asielinstanties daarbij niet zorgvuldig en conform het Vluchtelingenverdrag of de toepasselijke Europese richtlijnen zouden te werk gegaan zijn. Verzoeker stipt aan dat in België zeer veel waarde wordt gehecht aan de UNHCR-richtlijnen over de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse asielzoekers, doch legt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat Duitsland deze UNHCR-richtlijnen naast zich neer zou leggen. Verzoeker verduidelijkt ook geenszins of hij tegen de negatieve beslissing in beroep is gegaan en dus gebruik heeft gemaakt van de rechtsmiddelen die in Duitsland voor handen waren. Waar verzoeker verwijst naar het arrest Sharifi t. Griekenland en Italië en stelt dat men op grond van de oorlogssituatie in Afghanistan sowieso een verdedigbare grief heeft op grond van artikel 3 van het EVRM, herhaalt de Raad dat uiteraard een zeer zorgvuldig en rigoureuus onderzoek is aangewezen van een beschermingsverzoek dat wordt ingediend door een Afghaan alvorens over te gaan tot eventuele verwijdering, maar verzoeker legt geen enkele indicatie voor dat dit bij het onderzoek van zijn beschermingsverzoek in Duitsland niet zou gebeurd zijn of dat zich in Duitsland systeemfouten zouden voordoen in de asielprocedure dermate dat België niet kan steunen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook in België niet elk beschermingsverzoek van een Afghaan resulteert in een beschermingsstatus.

Verzoeker stelt eveneens dat hij een kwetsbaar profiel heeft hetgeen de gemachtigde geheel uit het oog zou verliezen, de gemachtigde had volgens hem minstens toepassing moeten maken van de soevereiniteitsclausule en er zou niet afdoende gemotiveerd zijn waarom hij daarvoor niet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze duidelijk maakt op welke manier hij een kwetsbaar profiel heeft in de zin van artikel 21 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, naast het feit dat hij een asielzoeker is en op grond van die hoedanigheid kan beschouwd worden als een kwetsbaar persoon. Een louter vermelden van “de ernstige toestand” van verzoeker volstaat hiertoe niet.

Het gewoon poneren dat “minstens” toepassing had moeten gemaakt worden van de soevereiniteitsclausule overtuigt evenmin. Zoals verzoeker zelf citeert uit een arrest van de Raad waarin wordt verwezen naar de arresten N.S. en M.E. v. Secretary of State for the Home Department zaken C-411/10 of C-493/10 van het Hof van Justitie kan een asielzoeker niet worden overgedragen aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de Dublin III Verordening wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in die lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook indien een overdracht om persoonlijke redenen een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet de soevereiniteitsclausule verplichtend worden geïnterpreteerd (zie *supra* arrest CK t. Slovenië).

Verzoeker maakt echter geenszins duidelijk dat een van de twee situaties van toepassing is. Hij voert geen enkel concreet element aan waarmee hij tracht aannemelijk te maken dat de asielprocedure of opvangomstandigheden in Duitsland systeemfouten bevatten, noch wijst hij op enig persoonlijk element – anders dan het loutere feit dat hij Afghaan is en een afgewezen asielaanvraag heeft – dat een indicatie inhoudt dat hij bij overdracht aan Duitsland een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Bijgevolg kon de gemachtigde redelijkerwijs oordelen dat hij niet moest overgaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en volgt de Raad het motief dat “*op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013.*”

Een “*mutatis mutandis*” verwijzing naar een arrest dat betrekking heeft op het Maltees systeem, is niet dienstig nu in die zaak de Raad heeft aangenomen dat op grond van internationale verslagen van NGO's men niet onkundig kon zijn van ernstige tekortkomingen van het Maltees systeem. Verzoeker doet *in casu* geen enkele moeite om met verwijzing naar internationale verslagen van NGO's of andere betrouwbare bronnen eventuele tekortkomingen in het Duits systeem aan te tonen.

Waar verzoeker herhaaldelijk stelt niet te begrijpen waarom de discretionaire bepalingen niet op hem worden toegepast, niet begrijpt waarom zijn asielaanvraag omwille van humanitaire redenen niet in behandeling is genomen en dat de gemachtigde geen oog zou gehad hebben voor zijn individuele situatie, volstaat nochtans een aandachtige lezing van de bestreden beslissing. Eerst geeft de bestreden beslissing op gedetailleerde wijze de gevolgde reisweg en procedures van verzoeker weer en dan gaat de gemachtigde in op de concrete redenen die verzoeker in zijn Dublinverhoor heeft gegeven om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Na verwijzing naar de pertinente rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gaat de gemachtigde ruimschoots in op de vrees van verzoeker voor repatriëring naar Afghanistan. Met verwijzing naar het voormelde AIDA-rapport over Duitsland komt de gemachtigde tot de conclusie dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Ook de persoonlijke elementen zoals de gezondheidstoestand en de (afwezigheid van) in België of in de andere Lidstaten verblijvende familieleden worden zorgvuldig behandeld. Deze gedetailleerd gemotiveerde beslissing volstaat bijgevolg ruimschoots voor verzoeker om te kunnen begrijpen waarom de discretionaire bepalingen niet op hem worden toegepast en waarom er ook geen humanitaire redenen zijn die aanleiding geven tot een behandeling van een nieuw verzoek in België. Tot slot blijkt dat de bestreden beslissing meer oog heeft gehad voor de individuele situatie van verzoeker, dan het betoog in het verzoekschrift zelf dat op geen enkele wijze verwijst naar concrete bronnen over de Duitse procedure of naar concrete elementen eigen aan zijn persoonlijke situatie.

Tot slot kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent op grond van het arrest Tarakhel t. Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recht te hebben op individuele garanties. Dit standpunt steunt op een onzorgvuldige lezing van het arrest Tarakhel waaruit geenszins kan afgeleid worden dat voor elke overdracht naar om het even welke lidstaat steeds individuele garanties zouden moeten worden gevraagd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 18 van het Handvest, van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III Verordening, van het non-refoulement beginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES